

Takové „oposlouchání“ má dvě stránky, které je potřeba neplést si. Především se jedná o záležitost fyziologie. Samozřejmě, že všechna díla mají objektivní postatu jako objekty „světa 3“ Karla Poppera. Ale je pravda, že část jejich oslnivosti je způsobena lomem určité životní energie, která nad nimi bdí a udržuje je při životě. Jenže tato energie není nevyčerpatelná. Bez pochyb se pravidelně obměňuje, a tím nás den po dni, rok po roce připravuje na nakousnutí nových děl. Ale tato energie se nemůže obměňovat věčně pro jedno a to jisté dílo (snad jedinou výjimkou by bylo každodenní opakování *Salve regina* trapisty.) Co se stane, až tato energie úplně vyprchá člověku na sklonku života? Zamyslíme-li se nad požitky, které skýtá hudba, mohli bychom se shodnout, že by bylo vhodné věnovat nemocnému nebo umírajícímu člověku serenádu. Problém je, že by pravděpodobně neměl, jak se říká „na nic náladu“, a hudba by mu neposkytla žádnou útěchu, ať už ji miloval v jakkoliv silných okamžicích jeho pozemského života.

Hodnocení:

celkové pochopení velmi dobré, 2 posuny smyslu (viz pozn.)
příště přidejte poznámky – B-C